

В одній долині, під горою,  
Високий явір зеленів;  
Край берега над чистою водою  
Широкі віття розпустив;  
Листочки з вітриком, жартуючи, шептались:  
— Ану, голубчику, ще, ще дихни!  
— Бач, братику, які ми повдавались  
Веселії Шелестуни!  
Якби не ми з тобою шелестіли,  
То хто б долину звеселяв  
І з ким би ти тут, вітрику наш милий,  
Гуляючи, любенько жартував?  
Що б тут було без нас? Краса яка?  
Бур'ян та осока;  
Була б долинонька неначе пуста тая,  
А подивись, тепер вона яка!  
До нас зозуленька у гості прилітає  
І весело кує, як в тихому кутку;  
Вівчарик на сопілку грає  
Під явором, у холодку;  
Співає соловей, неначе у садочку,  
А серед ночі, в тихий час,  
Тут мавочки гуляють у таночку  
І ясний місяць дивиться на нас.  
— Коли б не ми, то й ви б не шелестіли,-  
Коріння загули із-під трави,-  
Коли б ми вам не піддавали сили,  
То не бриніли б ви...  
— Чого сюди Корінням озиваться? —  
Зашамотіли Листя угорі.-  
Ви що, а ми он що! До нас вам не рівняться,  
Лежали б мовчки у своїй норі...  
— Тіпун вам на язик! Раденькі, що дурненькі! —  
Коріння знов озвалися до них.-  
І ви самі, і ваші витребеньки —

Розумному на сміх;  
Не розуміючи, лепечете, як діти;  
Гріх зневажати нас!  
Хоч у землі судилося нам жити,  
А все-таки ми дбаємо про вас.  
Не красувався б тут і явір сей високий,  
Сказати в добрий час,  
Такий рясний, хороший та широкий:  
І силу, і красу він має терез нас.  
Минеться літечко, тоді по божій волі  
Ми заснемо до другої весни,  
І ви поживкнете, лежатимете долі,  
Дурненькії Шелестуни.  
І після' вас другії листя будуть,  
Цвістиме все, як і тепер цвіло,  
Зозуля, соловей і вітрик вас забудуть,  
Неначе вас і не було...

І між людьми такі ж бувають,  
Як і на яворі, Шелестуни;  
Нехай же баєчку вони  
На вус собі мотають.  
(1891)